

РЕШЕНИЕ

№ 1777

гр. София, 19.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 18-ТИ СЪСТАВ, в публично заседание на пети декември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: АНГЕЛ Ф. ПАВЛОВ

при участието на секретаря МАЯ Ф. МЛАДЕНОВА
като разглежда докладваното от АНГЕЛ Ф. ПАВЛОВ Административно наказателно дело № 20221110206221 по описа за 2022 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на раздел V към глава III от ЗАНН. Образувано е по жалба на Е. Й. Д. срещу НП № СО-33-Е-21-01-140 от 19.05.2021 г., издадено от кмета на Столична община, с което на жалбоподателката за нарушение на чл. 209а, ал. 1 от ЗЗ вр. т. I, 23 от „РД-01-173/18.03.2021 г.“ вр. т. 1.7 от Заповед № РД-01-51/26.01.2021 г., издадена от министъра на здравеопазването на Република България, е наложено административно наказание глоба в размер на 300 лева. От страна на жалбоподателката се препраща към двете ѝ възражения, подадени към Столичен инспекторат, в които тя се позовава на чл. 63, ал. 9 от ЗЗ (от това се извлича, че се претендира отмяна на постановлението).

Административно-наказващият орган (чрез процесуалния си представител) претендира потвърждаване на НП, като излага конкретни съображения за материална законосъобразност на постановлението.

От писмените доказателствени материали (ангажирането и на гласни не е задължително – арг. от чл. 14, ал. 2 от НПК вр. чл. 84 от ЗАНН) безпротиворечиво се установява описаното в НП, в това число относно съдържанието на съответните две заповеди на министъра на здравеопазването; въпреки съответния пропуск от техническо естество никакво съмнение няма, че „РД-01-173/18.03.2021 г.“ представлява номер (сигнатура) на заповед на министъра на здравеопазването. Визираните заповеди по смисъла на чл. 5, ал. 5 от КРБ, независимо от това каква фикция е установена в тази връзка в ЗЗ, се явява нормативен акт и изискването за обнародване съгласно същата конституционна разпоредба се явява спазено посредством ноторното им публикуване в Интернет на съответния официален сайт на МЗ. Всички адресати на коментираните министерски заповеди са били задължени по спазването им към

онзи момент, като в тази връзка не може да се говори за хипотеза на последвала по-благоприятна за правонарушителя правна уредба нито съобразно чл. 3, ал. 2 от ЗАНН, нито съобразно чл. 2, ал. 2 от НК, доколкото визираните тук две разпоредби не касаят правилата, запълващи съдържанието на съответния престъпен състав (за който ще стане дума след малко)/състав на административно нарушение (в който смисъл впрочем е налице и задължителна тълкувателна съдебна практика на Пленума на бившия ВС, макар и конкретно относно престъпленията по транспорта). Разпоредбата на чл. 63, ал. 9 от ЗЗ, доколкото в нейния текст се говори за бюджет, има предвид финансови средства, в която връзка частноправните субекти, явяващи се адресати на съответната противоепидемична мярка, действително могат да претендират възмездяване на направените от тях разходи за закупуване/изработване на предпазни маски, но това не означава, че за същите субекти не е налице задължение да си осигурят (и да ползват) необходимите маски. Ако съответното лице не разполага със средства да си набави нужната предпазна маска, то тогава биха били била мислими различни хипотези, изключващи търсенето на отговорност, но случаят съвсем очевидно не е такъв – общоизвестна е ниската парична стойност на маските, изискуеми от министерската заповед, а от подаденото по електронен път възражение от нарушителката (съпоставено с данните от самия АУАН) еднозначно се установява, че последната е лице, което е трудово заето, т. е. абсурдно е да се смята, че не може да осигури закупуването на обикновена предпазна маска за многократна употреба (очевидно е, че разпоредбата на чл. 63, ал. 9 от ЗЗ се ползва като претекст, просто за да не се изпълни съответната противоепидемична мярка). При това положение е налице хипотеза, при която се установяват признаци на извършено престъпление, а именно по чл. 355, ал. 2 вр. ал. 1 от НК, т. е. налице е хипотеза по чл. 63, ал. 6 вр. ал. 2, т. 3 вр. ал. 1 вр. чл. 58д, т. 1 вр. чл. 33, ал. 2 от ЗАНН (като следва да бъдат съобразени и правилата на НПК относно разпределението на делата между органите на ДП). Безпредметно е да се обсъжда друго в настоящото изложение.

Мотивиран от всичко изложено, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ НП № СО-33-Е-21-01-140 от 19.05.2021 г., издадено от кмета на Столична община, като прекратява административно-наказателното производство и изпраща материалите по него (включително тези по съдебното производство) на Софийската районна прокуратура.

Решението подлежи на обжалване пред Административен съд – София-град в 14-дневен срок от деня на съобщението, че е изготвено.

Съдия при Софийски районен съд: _____